

"klasnom i rasnom totalitarizmu", tj. "čiste rase" i "slobodnog proleterskog naroda" (Courtois 1999, S. 29). U komunizmu je prisutna socijalno-politička eugenika i socijaldarvinizam, piše Kurtoa ležerno, slično Fireu, i bez navodnika (Courtois, 1999 a, S. 820), a osobenost mnogih komunističkih diktatura je sistematsko korišćenje gladi kao oružja (Courtois 1999, S. 21). U medijskoj propagandi CKK novi pojam "klasni genocid" imao je središnju ulogu. Od ove tvrdnje donekle su se ogradili Vert i Margolin, ali su ipak na osnovu nepouzdatih izvora pisali o kanibalizmu u SSSR-u i NR Kini. Kurtaino uvođenje "klasnog genocida" u analizu socijalizma Viperman naziva jeftinim džepnim trikom, srodnim Nolteovoj tezi o nacističkom rasističkom ubijanju kao posledici komunističkog klasnog ubijanja. Koliko je osnovana teza o gladi kao oružju?

Još od Hane Arent u teorijama o totalitarizmu prisutna su gledanja o srodnosti i istovetnosti uništenja Jevreja, buržuja i kulaka. Obrazac razlikovanja fašista i komunista kod antitotalitarnih intelektualaca je sledeći: komunista je radosni, budućnosti okrenuti ubica, nacista je panični ubica (A. Arenberg), komunista ubija zbog utopije, nacista je zakasneli mračni manihejac, u osnovi je večno vraćanje istog. U CKK je navedeni stereotip samo obnovljen u patetičnoj formulaciji da je "smrt ukrajinskog deteta od gladi jednako teška kao i smrt jevrejskog deteta u Varšavskom getu" (Courtois 1999, S. 21). Ova teza je na više načina osporavana. Pankov tvrdi da to znači da ono što je Staljin praktikovao u miru, Hitler je tek u ratu isprobao. To je samo preformulisana Nolteova teza da je Gulag prethodio Aušvicu i prilog "poslešezdesetosaša" nemačkoj "normalizaciji". Izjednačavanje mrtvog kulačkog i mrtvog jevrejskog deteta jeste laž koja koristi nemačkim revizionistima (Pankow 1998). Istina je da su oba deteta umrla zbog nasilja, ali se sukobi u građanskom ratu između sovjetske države i privatnih kulaka početkom 1930-ih ne mogu označiti državnim genocidom, niti u sociološkom smislu izjednačavati sa biološki motivisanim istrebljivanjem. Da se rasistički zločini ne mogu objasniti kada se na njih primene uzroci i oblici toka "klasne borbe" (npr. protiv kulaka) u staljinizmu, upozorio je i Dič (Dietzsch 1998). Rečju, klasnom borbom ne može se objasniti Aušvic. Teorije o totalitarizmu mogu biti korisne kada se poredi samo ono što je uporedivo: tehnike nasilja, ali ne i njihovi uzroci (Dietzsch 1998, Kuljic 1983, str. 244). Borba protiv klasa i borba protiv rasa ne čini diktature simetričnim. Rešiti jevrejsko pitanje kao rasno pitanje, to je i u teoriji značilo iskoreniti Jevreje. Ukloniti kulake, pak, značilo je eksproprijisati ih. Pomenuta teorijska razlika uvek postoji – to je linija između života i smrti (Dietzsch 1998). Međutim nasilno raskulačivanje prouzrokovalo je upravni i saobraćajni slom i katastrofalnu glad, što se merama odozgo više nije moglo prevladati. Mimo namera glad je zahvatila celu zemlju, a ne samo progonjene grupe kulaka. Ipakse opšta sovjetska katastrofa ne može porediti sa namernim selektivnim ubijanjem gladi u jevrejskim getima u osvojenim istočnim prostorima. Hronične oskudice i gladi bile su univerzalne i zahvatale su mnoge nerazvijene socijalističke zemlje, dok izgladnjivanje Jevreja u getima nije uticalo na snabdevenost ostalih delova Rajha. Granica geta uvek je bila granica između glasnog i sitog (Dietzsch 1998). Pankov vidi razliku između fašističkog i staljinističkog terora i u otporu progonjenih. Naime, otpor kulaka zaoštravao je tragični državni teror. Kada je Staljin 1929 proglasio "likvidiranje kulaka kao klase" već je širom SSSR-a bio na delu neformalni građanski rat. Privatni seljaci bili su spremni da unište žetvu pre nego da je predaju državi. Teško je naći opravdanje tragičnom kraju kulaka, ali kulaci su u političkom smislu bili antagonistička partija koja se borila za poredak suprotan državnom. Otuda i razlika između mrtvog kulačkog i mrtvog jevrejskog deteta (Pankow 1998). Kod pomenutog